

בש"פ 7960/22 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 7960/22

לפני: כבוד השופט י' עמית

העורר: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים
בתיק מ"ת 52995-09-22 מיום 18.11.2022 שניתנה
על ידי כב' השופט אוהד גורדון

תאריך הישיבה: ה' בכסלוהתשפ"ג (29.11.2022)

בשם העורר: עו"ד דוד ברהום
בשם המשיבה: עו"ד עילית מידן

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט א' גורדון) במ"ת 52995-09-22 מיום 18.11.2022, במסגרתה נדחתה בקשת העורר לשוב לשירות צבאי במהלך השבוע ולחזור ולשהות במעצר בית בסופי השבוע בלבד.

1. על פי עובדות כתב האישום, העורר ניהל בעבר קשר זוגי עם קטינה בת 17 (להלן: המתלוננת). ביום 28.5.2022, השניים נפגשו בגינה בסמוך לביתה, והעורר הציע למתלוננת לחדש את מערכת היחסים שלהם תוך שניסה לנשקה, אך זו סירבה ונסוגה. בשלב מסוים, השניים נכנסו לרכבו של העורר בשל השעה המאוחרת והקור ששרר בחוץ.

עמוד 1

העורר ניסה שוב לנשק את המתלוננת, שנרתעה לאחור. העורר המשיך לגעת במתלוננת מתחת לבגדיה, תוך שהיא מבקשת ממנו שיפסיק, ובהמשך, הכניס את ידו תחת מכנסיה הקצרים והחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה, שלא בהסכמתה. העורר המשיך במעשיו דקות ארוכות, עד ששחרר את אחיזתו בה על מנת להוציא את איבר מינו, והמתלוננת ניצלה את ההזדמנות ויצאה מהרכב.

בגין המתואר לעיל, ביום 23.9.2022 הוגש כנגד העורר כתב אישום המייחס לו עבירה של אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק).

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המדינה בקשה למעצר העורר עד תום ההליכים. בהחלטת בית משפט קמא מיום 23.9.2022 נקבע כי "לאחר התלבטות רבה, נכון להורות על חלופת מעצר בעניינו של המשיב כבר עתה". בית המשפט קבע כי אין חולק באשר למסוכנות הנשקפת מהעורר, אולם בשל מאפייני העורר ומשפחתו; מאפייניה הייחודיים של העבירה; משך הזמן הארוך עד להגשת תסקיר בעניינו; והתרשמותו מהמפקחים שהוצעו (אמו ודודו של העורר), ניתן להסתפק בחלופת המעצר המוצעת. בית המשפט הורה לשירות המבחן להגיש תסקיר בעניינו של העורר עד ליום 10.11.2022, וזה ביקש דחייה להגשתו עד ליום 8.2.2023.

3. ביום 7.11.2022 הגיש העורר בקשה לעיון חוזר בתנאים המגבילים של מעצר הבית שבו מצוי, ובמסגרתה נתבקש לאפשר לו לשוב לשירות צבאי מלא בבסיסו, תוך צמצום מעצר הבית אך לסופי השבוע שבהם הוא שב מהבסיס. נטען כי בשל חלוף הזמן שעבר מעת ביצוע העבירה, וכן לנוכח נחיצות תפקידו ביחידה שבה הוא משרת, יש להיעתר לבקשה אף בהיעדר תסקיר בעניינו.

4. ביום 13.11.2022 התקיים דיון בבקשה, שבמהלכו נחקר מפקדו הישיר של העורר. בסוף הדיון, ההגנה נתבקשה לבחון האם ניתן יהיה להבטיח פיקוח אנושי רציף על העורר בכל זמן שהותו בבסיס.

5. ביום 18.11.2022, דחה בית משפט קמא את הבקשה לאחר שנתקבלה תשובה לפיה לא ניתן להבטיח פיקוח רצוף וצמוד על העורר. בית המשפט עמד בהחלטתו על הקושי שבפיקוח אחר העורר בבסיס גדול שבו משרתות גם מאות חיילות, שמגוריהן מצויים במרחק של מספר דקות הליכה ממגורי החיילים והמפגש עמן הוא על בסיס יומיומי. נקבע כי כללי המשמעת בבסיסו הצבאי של העורר אינם מהווים פיקוח צמוד ואין באפשרותם למנוע מפגש בין חיילים לחיילות; כי התנאים המוצעים לפיקוח אינם מספקים מענה מלא למסוכנות הנשקפת מהעורר; כי על אף שמפקדו הישיר של העורר ומפקד היחידה הסכימו למתווה שהוצע, מפקד הבסיס לא נשאל על כך; וכי לא נטען על ידי מפקדו הישיר של העורר כי זה נדרש בתפקידו באופן מיוחד.

בית המשפט ציין בהחלטתו, כי בעבירות אינוס לא בנקל תופרך חזקת המסוכנות שתאפשר שחרור ממעצר בית, אלא נדרשות נסיבות מיוחדות לשם כך; כי הנסיבות המקלות עם העורר, ובין היתר היעדר הרשעות קודמות בפלילים; שירותו הצבאי; והבעת צער על מעשיו בפני המתלוננת יום לאחר האירוע - כל אלו נשקלו על ידי בית המשפט בהחלטה בבקשה למעצר עד תום ההליכים. בשורה התחתונה נקבע כי אין עילה לעיון חוזר בתנאים המגבילים של המעצר, שכן לא חלף פרק זמן משמעותי מאז שהתחיל העורר את מעצר הבית, והנסיבות לא השתנו באופן ניכר. עוד נקבע כי העילה לעיון חוזר לא נמקה על ידי העורר, וכי הדחייה בהגשת תסקיר שירות המבחן אינה מהווה הצדקה לכך.

מכאן הערר שלפניי.

6. העורר טען כי הבקשה העלתה עילה לעיון חוזר, שכן הצדדים הסכימו להתדיין בנושא הבקשה; וכי על בית המשפט היה ליתן החלטה אף ללא תסקיר שירות מבחן, לנוכח העיכוב המשמעותי הצפוי בהגשתו. לגופם של דברים, נטען כי המקרים שהובאו כסימוכין על ידי בית משפט קמא באשר למסוכנותו של העורר אינם רלוונטיים למקרה דנן; וכי בית משפט קמא הוא שהציע את הפיקוח האנושי הצמוד על מנת לאיין את מסוכנותו של העורר כלפי החיילות בבסיס. עוד נטען כי ישנן נסיבות רבות המטות את הכף לטובת קבלת הבקשה ומפחיתות משמעותית את מסוכנות העורר, ובין היתר, כי המשיבה לא שללה את שובו של העורר לבסיס והותירה את ההחלטה לשיקול דעתו של בית המשפט; כי הבסיס מואר ומרושת מצלמות; כי יש איסור על כניסה למגורי החיילות וקיימת הפרדה ברורה בין מגוריהן למגורי החיילים; כי כללי המשמעת בבסיס נשמרים על ידי בעלי תפקידים במשך כל שעות היממה; כי העורר חיוני בתפקידו ויקדיש את זמנו בבסיס לשם כך; וכי לפי עדותו של מפקדו, ישנה אפשרות לבצע בקרה על העורר באמצעות גורמים שלישיים שיהיו צמודים לעורר בשעות הערב, הגם שאינם מכירים את המקרה. לבסוף נטען כי החשש לשיבוש הליכי משפט לא הועלה על ידי המשיבה, ומכל מקום נראה שהחזרתו לבסיס המרוחק גיאוגרפית מסביבתו, אך ישרת את האינטרס הציבורי.

7. כפי שציין בית משפט קמא בהחלטתו, לא בנקל הורה בית המשפט על שחרורו של המשיב למעצר בית, זמן קצר לאחר הגשת כתב האישום ועוד לפני שניתן תסקיר בעניינו של המשיב. הבקשה דנן הוגשה זמן קצר לאחר החלטתו של בית המשפט, וללא שינוי נסיבות של ממש.

ועיקרו של דבר. נכון להיום, מעל המשיב מרחפת האשמה כבדה בעבירת אינוס. בשלב זה, טרם החל שלב ההוכחות, וטרם הוגש אפילו תסקיר שירות מבחן בעניינו של המשיב. במצב דברים זה, איני סבור כי ראוי שבית המשפט יאפשר למשיב לחזור לשרת בבסיסו שבו משרתות חיילות רבות, ואידך זיל גמור.

8. אשר על כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, ה' בכסלו התשפ"ג (29.11.2022).

ש ו פ ט